

GINO d'ARTALI
dichter

Ode aan mijn moeder 2.

We wisten het allebei,
als HIJ thuiskwam zou het weer raak zijn.
Ik was te klein om een vuist te kunnen ballen
en vluchtte het huis uit
naar de politie.
Het was al laat nacht en donker
maar ik was minder bang
want was de politie
er niet om te helpen?

Ach zeiden ze,
daar heb je weer
de zoon van ...
en ze stuurden me weg,
'ga maar lekker naar huis jongetje
daar is de mama'.

Ik denk dat ik toen
heb geleerd vloeken
maar toch,
als een klein vogeltje
met gebroken vleugels,
strompelde ik 'huiswaarts'
zonder te weten
wat me daar
te wachten zou staan,
buiten mijn moeder in vreselijke pijn,

en een triomfantelijk BEEST
die zijn biefstuk verorberde.